

Hotline

DE VOLKSKRANT, VOORKANT, 11 MAART 2008 (PAGINA 15)

Martin Bril

In de hal van Het Logement staat een ouderwetse, rode telefoon op een eikenhouten sokkel. Het Logement is een dependance van het Tweede Kamergebouw. De potsierlijke LPF-drama's speelden zich in Het Logement af – daar zat de fractie in ballingschap. Onder Het Plein ligt een tunnel die Logement en Kamer met elkaar verbindt. Handig in tijden van crisis, oorlog en regen. De rode telefoon is van het type T65 – een klassieker van de PTT uit de jaren zeventig en tachtig. In miljoenen huishoudens stond dat toestel, grijs van kleur, met een crèmekleurige kiesschijf. Ach, weet u nog: je moest toen nog een nummer draaien. Heerlijk was dat, je vingertop in het gaatje van de 9.

Dat waren nog eens tijden.

De telefoon in de hal van Het Logement heeft geen kiesschijf en heet de Hotline naar het Volk. Het is een kunstwerk van Martijn Engelbregt. De bedoeling is dat passerende volksvertegenwoordigers en ambtenaren even de hoorn van de haak tillen en op de knop drukken die in plaats van de kiesschijf is gekomen. De telefoon zoekt dan at random contact met een van de zes miljoen vaste nummers die in de bijbehorende databank zijn opgeslagen. 'Welkom bij de Hotline naar het volk', spreekt een lijjige stem. En: 'De Hotline maakt nu verbinding....' En dan krijgt de parlementariër een burger aan de lijn en kan hij die naar zijn mening over een prangende kwestie vragen.

Vorige week stond er een mooie cartoon in het dagblad Trouw. We zagen Jan Peter Balkenende op een zeepkist staan. Hij had een megafoon in de hand. 'Islamieten aller landen', schreeuwde hij, 'islamieten aller landen, er komt een heel gevaarlijke film aan. Ik herhaal; islamieten aller landen....'

Ik vond het een treffende samenvatting van het tranendal waarin we ons momenteel bevinden. En ik moest aan de Hotline denken. Zou het niet leuk zijn eens een middag met het volk te bellen of kon ik zonder empirisch onderzoek ook met een gerust hart noteren dat we nu wel zo'n beetje genoeg hebben van die heisa rond die film?

Ik vermoed het laatste.

Maar ik begaf me toch naar Den Haag, want ik was ook dringend toe aan nieuwe pasjes voor het Kamergebouw. Er komen daar steeds meer toegangspoortjes en bewakers, zo'n pasje is cruciaal als straks Geert zijn film gaat vertonen. De dienst waar ik moest zijn, bleek gevestigd in Het Logement. De Hotline naar het Volk straalde me van verre al tegemoet. Ik vroeg de mevrouw achter de kogelvrije balie waar ik moest zijn.

'Drie hoog meneer', antwoordde ze, 'hier de trap op, dan rechtsaf en voorbij Pimmetje neemt u de lift.'

Ach, Pimmetje. Naar Fortuyn is in Het Logement een vergaderzaal vernoemd. Hoe toepasselijk. Meer dan een passant in de politiek is hij niet geweest. Nu heeft zijn borstbeeld, naast zijn zaal, onderdak in het Logement.

Ik volgde route die ik moest gaan, salueerde even voor Pimmetje, nam de lift, kreeg mijn pasjes, nam de lift terug, weer langs Pimmetje, de trap af en daar stond ik wederom oog in oog met de rode telefoon. Ik nam de hoorn van de haak en drukte hem tegen mijn oor. Onmiddellijk herinnerde ik me weer hoe je vroeger last kon hebben van een gloeiend oor. Ik legde mijn hand op de knop en drukte.

'De Hotline maakt nu verbinding', klonk het in mijn oor, en toen viel er een korte stilte en daarna het wrede tuut-tuut-tuut van de in gesprektoon. Ik herhaalde de handeling een paar keer, maar telkens was het volk in gesprek. Het lukte me niet daar een goede conclusie uit te trekken en begaf me naar buiten, waar het stormde.